EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 24 | Actualitzat el 12/01/2015 a les 10:07

La creativitat

Construir un arc apilant ordenadament volums de llibres, disposar una sardina com si fos una navalla suïssa o apilar els plats del dinar en una reixa d'una claveguera. El fotògraf Chema Madoz i la seva obra, d'un gran valor artístic, té implícita una condició creativa única: la recuperació o no pèrdua de la capacitat d'un infant de jugar amb l'entorn, remirar-ho tot de nou i explorar incisivament, com si al seu voltant res no estigués passant. L'obra del creador para el temps. No hi ha tic-tac, només consciència, presència i reflexió. I un gaudi absolut que es plasma en l'obra i que retorna a l'espectador. Com diria el cantautor Jorge Drexler, "todo se transforma". A vegades, la voluntat del creatiu és de denúncia o, simplement, de necessitat d'apropar al poble una realitat desconeguda o llunyana. Informació que es transmet visualment, directe a la retina. És el cas del brasiler Sebastiao Salgado, que amb la mostra "Génesis", actualment al Cosmocaixa, ens trasllada de l'Àfrica a l'Antartida fent-nos partícips i més conscients que mai de la realitat del planeta que habitem i de la seva fragilitat.

Més a prop, al territori, Roser Oduber, a través de la pintura, també exemplifica la capacitat creativa com a reflexió, com a investigació i com a "joc, dansa", tal com defineix en la seva intervenció televisiva al programa "Blanc sobre blanc". Els inputs de l'entorn li serveixen d'impulsos per pensar i expressar-se amb els pinzells, la pintura, els materials de l'entorn, les pròpies mans... És un nom propi que encapçala una llarga llista de persones amb pensament i segell personal, inquietuds creatives i capacitat de dur-les a terme amb valentia, en un temps en què ser creador no és fàcil. Cercant l'art efímer, sense aspiracions a acaparar les pàgines dels llibres d'art futurs. Simplement trobant el plaer en allò que es fa i fent gaudir als qui tenen la sort de viure-ho en l'aquí i en l'ara.
Per ser justos, m'admira el concepte de creativitat, entesa com la capacitat d'un individu per explorar-se, descobrir-se i acabar fent quelcom amb aquesta informació privilegida i visceral. M'admira la potencialitat en les persones del meu entorn que aposten per "despullar-se" en el llenguatge que millor dominen, mirar-se de dins per presentar-se cap enfora, arrencar-se la pell per transpirar sensibilitat en estat pur, ennuegar-se amb les pròpies llàgrimes en l'exploració d'un mateix i el cara a cara amb el dolor que és, en moltes ocasions, la fórmula d'on neixen les passions que donen forma a la poètica artística. M'apassiona l'artista que s'inspira en els artistes que el precedeixen (s'inspira, no plagia!, que d'aquests "creadors" també n'hi ha massa), que bull en la recerca d'un estil propi i que s'explica tan bé que emociona. M'apassiona veure coses que mai he vist abans.

M'apassiona mirar una obra, deixar-me sorprendre, envejar-ho i preguntar-me: D'on li ha vingut aquesta idea? Com ha aconseguit fer aquesta fotografia? En qui devia estar pensant quan va escriure aquest poema? Com deu haver treballat aquest quadre? I aquests interrogants que ens porten al camp del imaginar, que ens fan somiar i qüestionar-nos davant d'una obra, són vitals per fer-nos viatjar al camp del creador, però, sobretot, són un revulsiu per fer-nos aixecar de la cadira i començar a escriure, començar a fotografiar, començar a explorar-nos, a apassionar-nos per allò que millor sabem fer. I fer-ho creient en les nostres possibilitats, creient en el tot és possible. I sigui quin sigui el nostre objectiu -ser poètics, ser imaginatius, ser crítics, ser informatius- el nostre treball serà vàlid si és 100% nostre, i si en el moment de viure'l ens fa absolutament, completament i irremeiablement feliços.